

עפ"ת (חיפה) 12960-04-25 - רוני מצארוה נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 12960-04-25 מצארוה נ' מדינת ישראל 21 יוני 2025

לפני כבוד השופט אינאס סלאמה

המערער
נגד
רוני מצארוה

המשיבה
מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה, בתת"ע 5014-03-23, מיום 19.11.2024 וכן על החלטתו מיום 9.2.2025, במסגרתה נדחתה בקשתו של המערער לביטול פסק הדין.

2. עסקינן בדו"ח ברירת משפט שהוגש נגד המערער בגין עבירה של אי ציות לאור אדום ברמזור, עבירה מצולמת, מיום 6.7.2021 (להלן: "הדו"ח"). לציין, כי מדובר בדו"ח שהוסב על שמו של המערער.

בתאריך 19.11.2024 התייצב בא כוחו של המערער בבית המשפט קמא, והודיע לבית המשפט כי הגיע להסדר טיעון עם המאשימה, לפיו, יודה המערער במיוחס לו בכתב האישום, יורשע ויוטל עליו קנס בסך 1,000 ₪. בהתאם, הורשע המערער בדין, ודינו נגזר על פי המוסכם.

3. בחלוף כחודש ימים, הגיש המערער לבית המשפט קמא "בקשה דחופה לביטול פסק דין לצורך הסבת הדו"ח למבצע העבירה". בבקשה נטען, כי המערער "איננו הנהג האמיתי" וכי הסנגור העלה טענה זו "עובר למתן פסק הדין". ואולם, "נוכח הערת" בית המשפט קמא "כי העבירה משנת 2021 ולא ייפגע בגיליון ההרשעות של המבקש [המערער - א' ס'], נוכח כל אלה, המבקש והח"מ הסכימו לא להרבות בהליכים והמבקש קיבל על עצמו את הדין".

נטען, כי בדיעבד התברר שהעבירה "כן פגעה בגיליון ההרשעות, באופן שלקחת המבקש את האחריות על העבירה, ונוכח עבר נוסף, הוא צפוי **לשלילה של 3 חודשים**, עניין שגרם לו עיוות דין ללא הצדקה" (ההדגשה במקור). עוד צוין בבקשה, כי לא יגרם נזק למאשימה, שכן מבצעת העבירה מוכנה להגיע לבית המשפט ולקבל עליה את האחריות.

4. הבקשה הועברה לתגובתה של המאשימה, אשר התנגדה למבוקש, וצינה, כי המערער "היה מיוצג, וקיבל ייעוץ משפטי מעורך דינו, ובהתאם לאחר שהצדדים באו בדברים הציגו לבית המשפט הנכבד הסדר עונשי שכולל קנס מתון ביותר", וכי מדובר בעונש מקל ביותר נוכח חומרת העבירה והעובדה כי מדובר במעבר באור אדום בנסיבות מחמירות.

לעניין הטענה לפיה ההודאה באה בעקבות הערה של בית המשפט קמא, צוין בתגובת המאשימה, כי עדיף שאמרה כזו "לא הייתה מוזכרת כלל בבקשה, שכן הדבר לא משקף נכונה את שאירע בדיון, ולא עולה כלל בפרוטוקול הדיון, ואין בינה לבין הבקשה דבר" (ההדגשות במקור). המאשימה הוסיפה עוד, כי מחובתו של הסנגור לבדוק את המצב המשפטי, ואם לא עשה כן, אין לו להלין אלא על עצמו. המאשימה גם טענה שהתצהיר של הנהגת שצורף לבקשה "כללי וקצר ביותר", וכי הוא נחתם כחודש לאחר מועד הדיון שהתקיים, "ומכאן ברור לכל כי במועד הדיון לא היה באפשרות המבקש או מי מטעמו לבצע הסבה!" (ההדגשה במקור).

5. בהחלטתו מיום 9.2.2025, דחה בית המשפט קמא את הבקשה תוך שנקבע, כי "עסקינן בחזרה מהודאה שניתנה במסגרת הסדר טיעון סגור, בשלב שלאחר מתן פסק הדין". נקבע, כי עם מתן פסק הדין הרי שבית המשפט "קם מכיסאו" ובכך "אין עומדת לה עוד טענת 'חזרה מהודאה' בגדר סדר הדין הפלילי כשלעצמה, אלא נלווית היא לבקשה לביטול פסק דין". בית המשפט קמא המשיך וקבע (תוך הפנייה לרע"פ 6512/16 המאירי נ' מדינת ישראל (17.11.2016)), כי "בשלב זה 'מתעורר חשש מניצול ההליך הפלילי באמצעות תמרון, בגדרו מבקש המורשע לבחון את תוצאות ההליך המשפטי ועל-פיהן להחליט אם לדבוק בהודייתו, או לחזור בו ממנה ולחדש את המשפט'".

בית המשפט קמא קבע עוד, כי על מי שעותר לביטול פסק דין "מסיבת 'חזרה מהודאה' להוכיח את התקיימותן של נסיבות חריגות במיוחד", וכי אין המדובר ב"תמרון פסול". אולם בענייננו, ומאחר וב"כ המערער "נכח בעת שהסדר הטיעון הוצג לבית המשפט, אישר אותו באזני בית המשפט ועתר לכבדו, [הרי ש] בהתאם ל"מבחן המניע", אני קובעת כי מדובר ב"תמרון פסול" שכל מטרתו השגת רווח דיוני ומשפטי למטרת מניעת הטלת אמצעי תיקון על המבקש, מצד משרד הרישוי". משכך, מצא בית המשפט כי לא

מתקיימות "נסיבות נדירות וחריגות במיוחד" כנדרש. זאת, במיוחד שעה ש"אמצעי התיקון המוטלים מטעם משרד הרישוי אינם ממין עניינו או סמכותו של בית המשפט ואין בית המשפט שותף לטקטיקות ניהול משפט המונעות מחישוב ניקוד או אמצעי תיקון".

6. המערער מאן להשלים עם החלטת בית המשפט קמא. בערעור לפני טען, בין היתר, כי הודה במסגרת הסדר טיעון "שהוצג לו בחטף מבלי שהובהרו לו באופן מלא ההשלכות הנלוות. זאת למרות שקיימת טענת התיישנות על הדו"ח משנת 2021 וכן טענת נהג אחר ביצע העבירה". נטען, כי קיים פער בין ההבנה בזמן אמת להשלכות בדיעבד, כאשר "בית המשפט קמא ציין כי העבירה לא תפגע בגיליון ההרשעות הקודמות של המבקש. פער זה מדגיש את חוסר ההבנה המלאה של המבקש את השלכות ההסדר בזמן אמת".

לפי המערער, לאור "הפגמים בהבנת ההסדר" והעובדה כי הוא "עדיין טוען לחפותו", הרי שמתקיימות נסיבות חריגות שמצדיקות את החזרה מהודיה. המערער סבור, כי זכותו להליך הוגן נפגעה וכי קיימת חשיבות לבחון את טענותיו, לרבות טענת ההתיישנות והפגם בהליך המשפטי, כולל הצורך בבחינת הראיות המהותיות, במיוחד אלה אשר נוגעות לזהות מבצע העבירה. עוד נטען, כי הותרת פסק הדין על כנו, שעה שהמערער לא ביצע את העבירה, פוגעת בעקרון ההלימה ויש בה משום אי התחשבות בנזק שנגרם למערער, לא רק מבחינה כלכלית אלא אף משיקולי שיקום.

7. בדיון לפני שב הסנגור על טענותיו וציין, כי מדובר בתיק משנת 2021 שנפתח בסוף 2024, "עד שאיתרו את הנאשם מכח הבעלות". לפי הסנגור, בבית המשפט קמא טען הוא להתיישנות ולהסבה, אך טענות אלה לא נדונו, וכי המערער הודה במיוחד לו: "אני באמת אומר שזו הייתה טעות".

8. המשיבה התנגדה לערעור וצידדה בהחלטת בית המשפט קמא, שהיא "מנומקת ומפורטת" ולא נפל בה פגם שמצדיק התערבות ערכאת הערעור. נטען, כי לדברי הסנגור אין אסמכתא או אחיזה בפרוטוקול הדיון, שם ביקש הסנגור לכבד את הסדר הטיעון ולהודות בשם המערער, תוך שציין כי המערער יודע ונתן הסכמתו לכך. לפי המשיבה, מטרת הערעור היא השגת רוח ולא בכדי דחה בית המשפט קמא את הבקשה. אשר לטענת ההתיישנות, הרי שזו לא נטענה לפני כן והועלתה לראשונה בערעור. חרף האמור, ב"כ המשיבה הציגה הודעה על משלוח הדו"ח בדואר רשום עוד בתאריך 12.7.2021, כך שלטענה אין על מה לסמוך.

ב"כ המשיבה ציינה, כי לא שוחחה עובר לדיון עם "התובע שהופיע ביום הדיון", אולם היא עברה "על כל התיק לראות אם היו טענות שהועלו". לדיתה, "על פניו הדברים ברורים". (למשיבה התאפשר להגיש הודעה בפרק זמן של 14 יום, "ככל שיעלה בידה",

לאחר בירור מול התובע הרלוונטי. הודעה כאמור לא הוגשה).

דין והכרעה

9. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור על נספחיה ובתיק שהתנהל לפני בית המשפט קמא, ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, מצאתי כי אין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא שלא לבטל את פסק הדין.

10. ייאמר מיד, כי בהחלטתו מושא הערעור קבע בית המשפט קמא במפורש, כי בית המשפט אינו "שותף לטקטיקות ניהול משפט המונעות מחישוב ניקוד או אמצעי תיקון". קביעתו זו של בית משפט קמא אינה משתמעת לשני פנים, ויש בה **כדי לשלול במפורש** את הטענה כי הודאת המערער בבית משפט קמא התבססה על דברים שנאמרו מפיו של בית המשפט לעניין הניקוד.

לא מצאתי מקום לפקפק בקביעה מפורשת זו של בית המשפט קמא.

11. המערער כאמור יוצג בבית המשפט קמא בידי בא כוחו, אשר הודה בשמו במסגרת הסדר טיעון שהוצג לבית המשפט. בטיעוניו של הסניגור לפני בית המשפט קמא, לא נכללה כל טענה בדבר קיומו של נהג אחר. נהפוך הוא, הסניגור הצהיר, ברחל בתך הקטנה, כי המערער "**מודע להסדר ומסכים לו**". טענות אחרות שלא עלו בדיון, כגון טענת הסבה, התיישנות או כל טענה אחרת אשר מועלית כעת, לאחר מתן פסק הדין, דינן להידחות.

אין לקבל אמרות כגון שההסדר הוצג "בחטף" או כי קיים פער "בין ההבנה בזמן אמת להשלכות בדיעבד". הודאת המערער ניתנה ללא סייג (באמצעות בא כוחו) בעובדות כתב אישום של מעבר באור אדום ברמזור. אין כל מקום או בסיס לטענה כי הוא לא הבין במה הוא מודה.

12. עתירתו של המערער, הלכה למעשה, היא לחזור בו מהודייתו. בנסיבות ענייניו, לא היה מקום להתיר לו לעשות זאת, ובצדק דחה בית המשפט קמא את הבקשה. שכן כאמור, אין לומר כי המערער לא הבין או לא היה מודע לעובדות כתב האישום בהן הודה.

השלכות ההרשעה בכל הנוגע לעיצומים, לסנקציות או לאמצעי התיקון שמטיל משרד הרישוי בגינה, אינן ממין השיקולים שיש לקחת בחשבון בעת בחינת הבקשה לחזרה מהודייה,

תהינה השלכות אלה חמורות ככל שתהינה. חומרת הסנקציות אין בה כדי להעיד על כי הודיית המערער "ניתנה בניגוד לרצונו החופשי", או כי עסקינן במקרה "חריג ונדיר ביותר" אשר מקים "טעמים מיוחדים" לחזרה מהודייה (ראו רע"פ 3138/24 שגב נ' מדינת ישראל (18.4.2024)).

13. טובים לעניין זה דבריו של כב' השופט ברך בע"פ 945/85 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד מא(2) 572, 579 (1987), שנאמרו בהקשר לעתירה לחזרה מהודייה, בין היתר, לאחר שגזר הדין לא עמד בציפיותיו של המערער שם, כדלקמן:

"מתן היתר לנאשם לחזור בו מהודאתו בנסיבות כגון אלה במקרה דנן עשוי לפתוח פתח לתופעה מאוד בלתי רצויה: נאשם, שהודה באשמה, לאחר שהוסבר לו על-ידי סניגורו, כי כך יזכה לעונש קל יותר, או לאחר שהסכים לעיסקת טיעון עם התביעה, יקבע את עמדתו בהתאם לגזר הדין שיושת עליו. אם העונש הינו קל, אזי ישלים עמו, אך אם הוא נראה כבד בעיניו, יבקש לבטל הודאתו מהטעם, שהיא לא נמסרה 'מרצון טוב וחופשי', ויתבע בירור משפטו לגופו של עניין. 'אפשרות תמרון' זו אינה משרתת את טובת הציבור ואת דרישות הצדק".

הוא הדין בענייננו. פתיחת פתח ל"אפשרות תמרון" בהתאם לתוצאות ההליכים במשרד הרישוי, בעקבות ההרשעה, אינה משרתת את טובת הציבור; חוטאת לעקרונות סופיות הדין וההודאות המשפטית; מכשירה מקצה שיפורים פסול והעלאת טענות עובדתיות סותרות; ואינה עולה בקנה אחד עם דרישות הצדק.

סוף דבר

14. השורה התחתונה אפוא היא, כי דין הערעור להידחות.

המזכירות תשלח לצדדים עותק פסק הדין כמקובל.

ניתן היום, כ"ה סיוון תשפ"ה, 21 יוני 2025, בהעדר הצדדים בהסכמה.